

Arrest

nr. 121 548 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat aan verzoekers politieke profiel geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekers verklaringen over zijn functie en over de politieke standpunten van zijn partij erg vaag en oppervlakkig waren.

Verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift dat hij een heldere kijk heeft op het politieke project van zijn partij en dat hij dit eenvoudig kan voorstellen wat nodig is om ongeschoolden te overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn functie en over de politieke standpunten van zijn partij erg vaag en oppervlakkig waren. Het betoog dat het nodig is dat hij het politieke project van zijn partij eenvoudig kan voorstellen om ongeschoolden te overtuigen, doet geen afbreuk aan het feit dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de politieke standpunten van zijn partij ook afdoende kan toelichten en onder meer kan zeggen waarin zijn partij zich onderscheidt van de andere politieke partijen. Verzoeker was daar echter niet toe in staat.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat aan de valse rechtszaken geen geloof kan worden gehecht omdat verzoeker geen gecertificeerde fotokopieën kon voorleggen en omdat zijn kennis van de rechtszaken erg beperkt was.

Verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift dat ook gewone fotokopieën al een begin van bewijs zijn en dat hij niet regelmatig contact heeft met zijn advocaat zodat hij niet van alle ontwikkelingen op de hoogte kan zijn.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij gecertificeerde fotokopieën voorlegt aangezien zijn advocaat die op eenvoudig verzoek kan krijgen en verzoeker geen enkele reden geeft waarom hij enkel gewone fotokopieën voorlegt. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet weet of er in zijn rechtszaken al een uitspraak is en dat hij dat ook op het ogenblik van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist. Aangezien dit gehoor al van 6 november 2012 dateert heeft verzoeker ruimschoots de tijd gehad om zijn advocaat te contacteren en zich hierover te informeren. Verder geeft het feit dat verzoeker niet eens weet wat er in de documenten staat die hij voorlegt aan dat hij weinig interesse heeft in de rechtszaken, wat de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2014, verwijst verzoekende partij naar de stukken van de procedure en stelt zij niet akkoord te kunnen gaan met de beschikking. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting en besluit dat zelfs indien haar verklaringen niet als aannemelijk worden aangenomen, een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade dienen onderzocht te worden door het in aanmerking nemen van de gegevens die als vaststaand worden beschouwd. Verzoekende partij betoogt voorts dat indien haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet wordt aangenomen, in ieder geval ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht, wat *in casu* niet het geval is in de beschikking. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet kan lezen of schrijven en bijgevolg de inhoud van de stukken die zij neerlegde slechts kende van horen vertellen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij niet kan lezen of schrijven en zij bijgevolg de inhoud van de stukken die zij neerlegde slechts kende van horen vertellen, wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees voor zijn leven aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover uitgebreid en nauwkeurig te informeren. Van verzoekende partij kon en mocht derhalve worden verwacht, ongeacht haar slechts sporadisch dan wel regelmatig contact met haar advocaat in Bangladesh bij wie ze zich hieromtrent in de eerste plaats kon informeren, de inhoud van de door haar neergelegde documenten te kennen, minstens en bij uitstek te weten en te kunnen aangeven om welke/wat voor documenten het gaat, waar zij (eerder) echter in gebreke bleef. Dit duidt op een manifest gebrek aan interesse in haar voorgehouden vervolgingsproblemen welke de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze betoogt, wordt in de beschikking wel degelijk (de toepassing van) artikel 48/4 van de vreemdelingenwet onderzocht, zo blijkt uit volgende overwegingen in de beschikking: *"Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen andere elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op in de beschikking dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekende partij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van

haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat er aan bijgevolg aan voorbij dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen in de beschikking aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt ook geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er in haar land van herkomst willekeurig geweld is in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het op algemene wijze verwijzen naar de stukken van de procedure, zonder daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 februari 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS